

РЕШЕНИЕ

№ 1196

гр. София, 17.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 62 СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от ЕВЕЛИНА ОГН. МАРИНОВА Гражданско дело № 20211110161286 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът ..... твърди, че ответницата З. М. К. е клиент на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот – апартамент № 53, находящ се в гр. ...., аб. № ....., като му дължи сумата от 2 123, 02 лв. – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 16.06.2021 г. до окончателното изплащане, сумата 254, 95 лв. мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 20.05.2021 г., сумата 39, 71 лв. главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 16.06.2021 г. до окончателното изплащане, и сумата 6, 76 лв. мораторна лихва за периода 01.07.2018 г. – 20.05.2021 г. Твърди, че в негова полза е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 19.08.2021 г. по ч.гр.д. № 34317/2021 г. на СРС, ГО, 62 състав, срещу която длъжникът е възразил. Претендира установяване на вземанията си по исков ред. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответницата З. М. К., с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва да се намира в облигационни правоотношения с ищеца. Оспорва качеството си на клиент на топлинна енергия по съображения, че няма вещни права върху имота. Оспорва доставката на топлинна енергия. Позовава се на нормата на чл.62 ЗЗП. Излага съображения, че клаузата за рекламация от Общите условия на ищеца е неправопавна; че е налице нарушение на чл.24 ЗБНБ. Позовава се на изтекла погасителна давност по отношение на

главницата за стойността на доставената топлинна енергия. Оспорва претенциите на ищеца за цена на дяловото разпределение, както и за мораторна лихва върху главницата. Моли съда да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

На 16.06.2021 г. .... е депозирала пред СРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу З. М. К. за сумата от 2 123, 02 лв. – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 16.06.2021 г. до окончателното изплащане, сумата 254, 95 лв. мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 20.05.2021 г., сумата 39, 71 лв. главница, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 16.06.2021 г. до окончателното изплащане, и сумата 6, 76 лв. мораторна лихва за периода 01.07.2018 г. – 20.05.2021 г. В т.12 от заявлението е пояснено, че длъжникът е ползвал доставена от ищеца топлинна енергия за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г. за топлоснабден имот: апартамент № 53, находящ се в гр. ...., аб. № .....

С разпореждане от 19.08.2021 г. по ч. гр. д. № 34317/2021 г. по описа на СРС, 62 състав съдът е постановил исканата заповед за изпълнение срещу длъжника, като е разпоредил да заплати на заявителя и разноски по делото, от които: 48, 49 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.414 ГПК е постъпило възражение от длъжника З. М. К..

В срока по чл.415, ал.1 ГПК ищецът е предявил искове за установяване на вземанията си по исков ред.

Представен е нотариален акт за дарение на недвижим имот № 149, том XIV, дело № 2524/90 от 24.04.1990 г., по силата на който ..... дарява на майка си З. М. К. следния свой недвижим имот: жилище – апартамент, находящ се в гр. ...., ап. 53, състоящ се от: една стая, дневна, кухня и сервизни помещения, застроен на 55, 94 кв.м.

С молба-декларация от 25.09.1998 г. З. М. К. е поискала откриване на партида за имота на нейно име.

С нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ..... от 01.10.2008 г. З. М. К. продава на ..... следния свой недвижим имот, придобит по дарение, а именно: апартамент № 53, находящ се в гр. ...., състоящ се от: една стая, дневна, кухня и сервизни помещения, със застроена площ 55, 94 кв.м. Видно от представения нотариален акт, продавачът З. М. К. си запазва пожизнено и безвъзмездно вещно право на ползване на имота.

От заключението на съдебно-техническата експертиза, изготвена от вещото лице В.Т., се установява, че общият топломер в абонатната станция се отчита по електронен път в началото на всеки месец. Посредством т.н. „терминал“ се сменя показанието на топлинна енергия в 0.00 часа на първо

число от месеца. От отчетеното количество топлинна енергия се приспадат технологичните разходи в абонатната станция за сметка на топлопреносното дружество и разликата се разпределя между всички потребители – за отопление /имот и сградна инсталация/. В случая технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлопреносното предприятие. Дяловото разпределение през исковия период е извършвано от фирма „ДИРЕКТ“ ЕООД в края на всеки отоплителен сезон в съответствие с изискванията на приложимата специална правна уредба. Изчисленията са извършени в съответствие с действащата към процесния период нормативна уредба за топлоснабдяването. За исковия период няма начислена топлинна енергия за отопление на имота. В отчетните документи на ФДР вещото лице е констатирало отбелязване, че радиаторите в имота са били трайно отсъединени от отоплителната система. Начислявана е топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за БГВ – на база снети отчети на 2 бр. водомери за топла вода, отчитани след края на съответния отоплителен период, като отчетите на уредите на ФДР са извършени на 30.05.2019 г. и 26.04.2020 г. и са подписани от клиент. Констатира се, че стойността на реално доставената топлинна енергия през исковия период възлиза на сумата от 2 057, 45 лв., формирана като разлика между фактурираната по прогнозни стойности сума от 2 215, 11 лв. и сумата за възстановяване от изравнителни сметки в размер на 157, 66 лв. В посочената сума не са включени предишни неплатени просрочени суми и лихви по тях. Констатира се, че общият топломер в абонатната станция е преминал изискуемите метрологични проверки и е годно средство за търговско измерване. Вещото лице е посочило, че дължимата сума за услугата дялово разпределение възлиза на сумата от 39, 71 лв.

Установи се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, изготвена от вещото лице Е.И., че не са налице плащания за исковия период.

При така установеното съдът намира от правна страна следното:

В предмета на делото са включени установителни искиове, предявени от кредитор, в чиято полза е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, срещу която в срока по чл.414 ГПК е депозирано възражение от длъжника. Целта на ищеца е да се установи със сила на пресъдено нещо спрямо другата страна съществуването на вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или

горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите му е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Видно от нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ..... от 01.10.2008 г., на посочената дата ответницата З. М. К. е продала на ..... процесния имот, като си е запазила пожизнено и безвъзмездно вещно право на ползване по отношение на него. От качеството на ответницата на вещен ползвател на имота, за което не се твърди и установява да е било погасено по някой от установените от закона способи, произтича качеството ѝ на клиент на топлинна енергия за битови нужди за исковия период.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между главните страни по спора за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия на ищеца от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично

изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в който смисъл е и съдебната практика, обективирана в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Изложените обстоятелства в своята съвкупност обосновават заключението, че за исковия период между ответницата и топлопреносното предприятие е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди относно процесния имот, с оглед на което неоснователни се явяват възраженията на ответницата в обратен смисъл.

Неоснователен е поддържаният довод за нарушение на разпоредбата на чл.62 ЗЗП. Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/2016 г. от 25.05.2017 г. по тълк.д. № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на ЗЕ, които не противоречат на разпоредбата на чл.62 ЗЗП вр. с § 1 от ДР на ЗЗП. Съгласието за доставката и нежеланието за преустановяването ѝ по реда на чл.153, ал.2 ЗЕ съставлява „искане“ на услугата по смисъла на чл.62, ал.1 ЗЗП, поради което между двата закона не съществува противоречие и не може да става въпрос за приложението на § 1 ДР на ЗЗП.

Неоснователно е възражението за нищожност на клаузата за рекламация от Общите условия на основание чл.35 ЗЗППП /отм./ и действащия ЗПП. Визираната клауза нито ограничава възможността на потребителя да възрази срещу получените сметки, нито изключва и/или ограничава правото на същия за съдебна защита по отношение на претендираните от топлопреносното предприятие вземания.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, предвид които вещото лице е дало заключение относно реално потребената топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобщило, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба. От заключението на вещото лице се установява, че стойността на реално потребената топлинна енергия за исковия период м.05.2018 г. – м.04.2020 г. възлиза на сумата от **2 057, 45** лв., формирана като разлика между фактурираната по прогнозни стойности сума от 2 215, 11 лв. и сумата за възстановяване от изравнителни сметки в размер на 157, 66 лв.

Ответницата своевременно – в срока за отговор на исковата молба е заявила възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от ОУ от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл.32, ал.1, т. е. прогнозните суми по ежемесечните фактури в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата по чл.32, ал.2, т. е. общата фактура за реално потребеното количество топлинна енергия за отчетния период – в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Тъй като настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 16.06.2021 г., на основание чл.422, ал.1 ГПК, към този момент е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 16.06.2018 г., каквито в случая не се претендират, доколкото изискуемостта на вземането за първия месец от исковия период – м.05.2018 г. е настъпила на 15.07.2018 г. и следователно – след депозиране на заявлението по чл.410 ГПК.

С оглед възражението на ответницата, че се претендират вземания за период от м.05.2017 г., включени в обща фактура от м.07.2018 г., следва да се посочи, че видно от представеното счетоводно извлечение (л.33 от делото), вземания по обща фактура от м.07.2018 г. не се претендират. Претендират се такива по обща фактура от м.07.2019 г., съобщението към която е и представена по делото (л.26), като от същото е видно, че включва вземания, считано от м.05.2018 г.

С оглед изложеното искът за главницата за стойността на доставената топлинна енергия е основателен до размера на сумата 2 057, 45 лв., до който следва да се уважи, а над тази сума до пълния предявен размер от 2 123, 02 лв. – следва да се отхвърли.

Неоснователно е възражението относно калкулирането на единичната цена на kWh на доставената топлинна енергия в противоречие на чл.24 ЗБНБ. Обстоятелството, че паричната единица в Република България е левът, разделен на 100 стотинки, не изключва възможността да се определя или договаря цена с повече от два знака след десетичната запетая. Конкретният

размер на дължимите се от длъжника задължения при така определени цени е въпрос на преизчисляване по математически способ при съставяне на счетоводните документи за плащане, което е направено в дадения случай.

Съгласно чл.86, ал.1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му – чл.84, ал.1 ЗЗД, а когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава, както и размера на претенцията си.

Съгласно чл. 32, ал. 1 и чл. 33, ал. 1 от Общи условия на ищеца за продажба на топлинна енергия за битови нужди от 2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от Наредбата за топлоснабдяването, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, като клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 32, ал. 3 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки, като клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Продавачът връчва, чрез търговеца, на упълномощеното лице в СЕС изравнителните сметки /обща и индивидуални/ на клиентите, като датата на връчването на изравнителните сметки се удостоверява с подпис на упълномощеното лице, а последното информира клиентите в СЕС за общата изравнителна сметка, датата на получаването и връчва индивидуалните изравнителни сметки срещу подпис, удостоверяващ датата на връчването – чл. 28 от Общите условия.

В клаузите на чл. 33, ал. 4 и 5 от Общите условия е предвидено правото на продавача да начисли и получи обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, от деня на забавата до момента на заплащане на дължимата сума за топлинна енергия.

При осъществяването по реда на чл. 20 ЗЗД тълкуване на горепосочените клаузи съдът приема, че предвиденият 45-дневен срок за изпълнение на

задълженията по чл. 32, ал. 3 не би могъл да тече преди изготвянето на изравнителните сметки и издаването на фактура от страна на ищеца, т. е., преди 31 юли на съответната година. Необходимостта от изравняване на действително потребеното количество топлинна енергия с начисленото за периода /отоплителния сезон/ отлага изпълнението на клиентите до извършването му, респ. осчетоводяването му. До тогава кредиторът не може да иска изпълнение. Следователно, задължението за заплащане на стойността на действително потребената топлинна енергия е възникнало като срочно и по правилото на чл. 114, ал. 1 ЗЗД ответникът е в забава, считано от 15 септември на съответната година. В този смисъл доколкото ищецът се легитимира като кредитор на главни вземания за стойността на доставена топлинна енергия, то акцесорната претенция се явява установена по основание за исковия период 15.09.2019 г. – 20.05.2021 г., в размер на сумата **247, 08** лв., определен по реда на чл. 162 ГПК.

С оглед изложеното искът за мораторна лихва върху стойността на доставената топлинна енергия е основателен до размера на сумата 247, 08 лв., до който следва да се уважи, а над тази сума до пълния предявен размер от 254, 95 лв. – следва да се отхвърли.

Неотносими са доводите на ответницата, че не се установява изпадането и в забава, доколкото не се установява публикуване на сметките на интернет страницата на продавача, доколкото такова се предвижда в Общите условия на ищеца от 2014 г., които не намират приложение за исковия период. За последния, както беше посочено, се прилагат Общите условия от 2016 г.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия от 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл.20а ЗЗД има сила на закон за последните.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, с оглед на което доводът на ответницата, че дяловото разпределение се извършва от фирма за дялово разпределение, не обуславя неоснователност на претенцията.

Установи се от заключението на СТЕ по делото, че дяловото разпределение през исковия период е извършвано от „ДИРЕКТ“ ЕООД в съответствие с действащата специална правна уредба, както и че общият размер на дължимата цена на дяловото разпределение за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г. възлиза на сумата от **39, 71** лв., определен по реда на чл.162

ГПК при съобразяване заключението на СТЕ и счетоводна справка на ищеца на л.33 от делото.

С оглед изложеното искът за цената на дяловото разпределение е основателен и следва да бъде уважен.

Съдът намира, че лихва върху главницата за цената на дяловото разпределение не се дължи, доколкото от страна на ищеца не се установява при условията на пълно и главно доказване изпадането на длъжника в забава по отношение на главния дълг – не е предвиден срок за заплащане на задължението, с оглед на което ответникът изпада в забава след покана, каквато не се установява да е била отправена до него.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца следва да се присъди, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 95, 23 лв. разноски за заповедното производство и сумата от 627, 03 лв. разноски за исковото производство, съобразно уважената част от исковите.

На процесуалния представител на ответника следва да се присъди, на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата от 13, 23 лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита, съобразно отхвърлената част от исковите.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от ....., ЕИК ..... срещу З. М. К., ЕГН ***** искове, че З. М. К., ЕГН ***** дължи на ....., ЕИК ....., на основание чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ и чл.422 ГПК, вр. чл.415 ГПК, вр. чл.86, ал.1 ЗЗД, както следва:

сумата от **2 057, 45** лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабден имот апартамент № 53, находящ се в гр. ...., аб. № ..... за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 16.06.2021 г. до окончателното изплащане,

сумата от **247, 08** лв. мораторна лихва върху нея за периода 15.09.2019 г. – 20.05.2021 г.,

сумата от **39, 71** лв., представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва от датата на заявлението по чл.410 ГПК – 16.06.2021 г. до окончателното изплащане,

за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК от 19.08.2021 г. по ч.гр.д. № 34317/2021 г. на СРС, ГО, 62 състав, като

ОТХВЪРЛЯ иска за стойността на доставената топлинна енергия до пълния предявен размер от 2 123, 02 лв., иска за мораторна лихва – до пълния предявен размер от 254, 95 лв., и иска за мораторна лихва върху цената на дяловото разпределение – в пълния предявен размер от 6, 76 лв. за периода 01.07.2018 г. – 20.05.2021 г. – като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА З. М. К., ЕГН ***** да заплати на ....., ЕИК ....., на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от **95, 23** лв. разноси за заповедното производство и сумата от **627, 03** лв. разноси за исковото производство.

ОСЪЖДА ....., ЕИК ..... да заплати на адв. СН. К., на основание чл.38, ал.2 ЗА, сумата от **13, 23** лв. адвокатско възнаграждение за предоставена безплатна правна защита.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца „Техем Сървисис“ ЕООД.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____